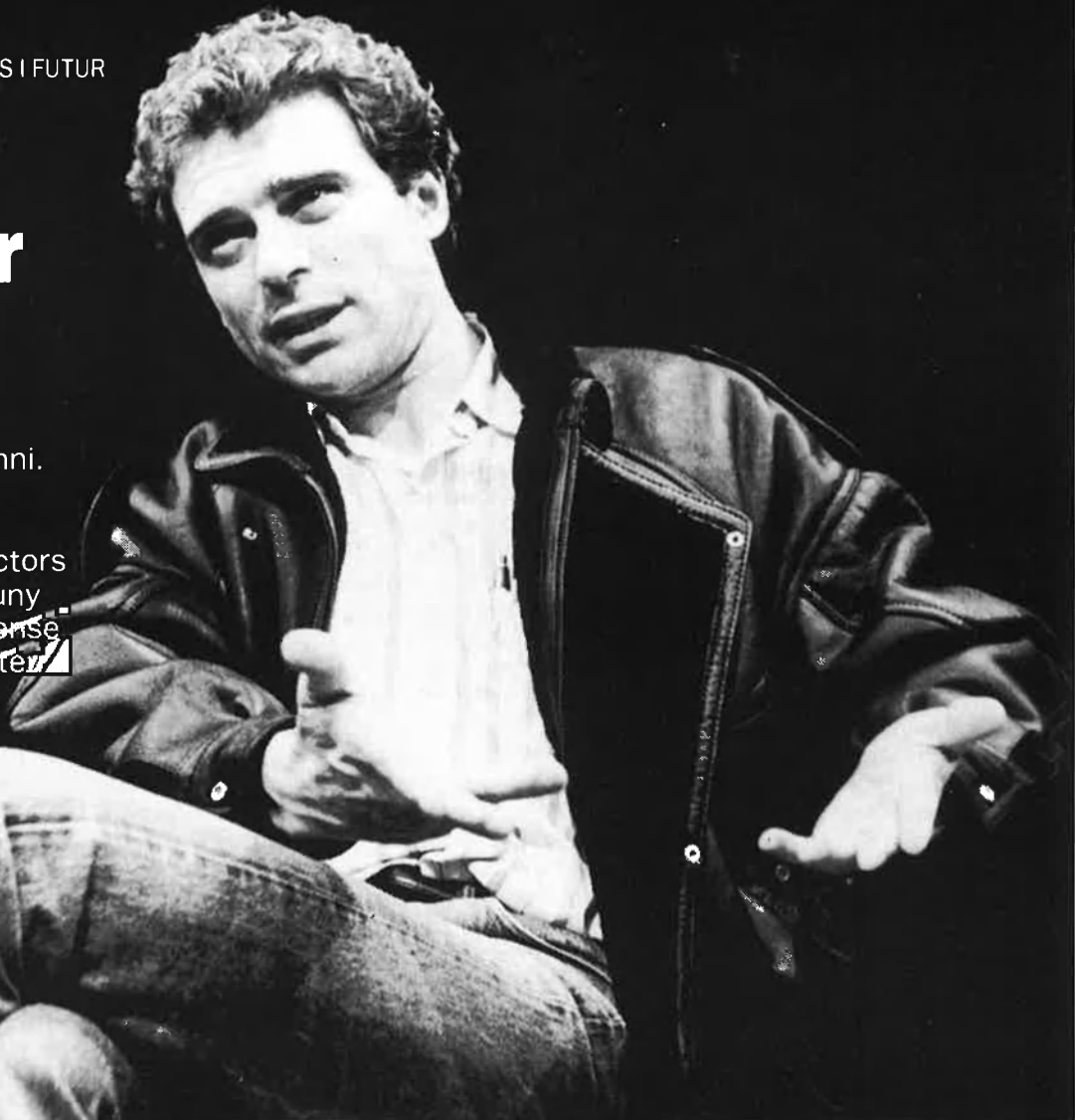

Un actor per robar cors

El cinema català està despertant d'un llarg somni. Però els seus badalls no donen només films o directors. També hi ha actors disposats a arribar tan lluny com calgui. Com ara, i sense anar més lluny, Sergi Mateu

Carles Singla

«**A**quella nit es van veure més coses a la ràdio que a la tele». Moltes nits després, aquell noi que s'havia tornat foll per una nit fent de locutor de ràdio, va sortir per la tele mentre li donaven un premi. Sergi Mateu, nascut a Sabadell fa trenta-un anys. Actor. Premi de Cinematografia de la Generalitat de Catalunya a la millor interpretació pel seu treball a *La ràdio folla*.

—¿Fa sentir-se bé, que et donin un premi?

—Home, encara que sigui un tòpic, però ho diré: els premis no volen dir res. No crec que ningú treballi de cara a aconseguir-ne un. És un reconeixement de la feina i jo, que lligo molt les coses, me l'agafo com si fos per tot el que he fet tant en teatre com en televisió i cine. I em fa estar molt content.

—Aquests dies se'n donen molts de cinema: els de la Generalitat, els Goya, els Oscars...

—Ara, com que sembla que hi hagi

una altra vegada un «boom» del cinema, tothom està muntant aquestes festes i aquests premis i intentant retornar als tabús de Hollywood. Parlo dels Goya, perquè a la Generalitat es fa una cosa més aviat freda, una simple entrega sense cap pretensió. Jo intentaré no caure mai en un ridícul tan espantós com van fer els de Madrid. Prefereixo retirar-me i dedicar-me a plantar tulipes.

—¿El premi en què consisteix?

—A part del diploma i de fer-te sortir per la televisió, en un taló —que encara no sé si té fons— de cinc-centes mil pessetes.

Una quantitat part de la qual anirà destinada a arreglar el cotxe. Quan venia cap a l'entrevista va tenir una topada —sense conseqüències per a ell— que el va deixar sense vehicle i va obligar-lo a posposar la cita. Amb la resta dels diners li agradaria comprar algun objecte que fos com un record del premi.

—Parlem de les teves pel·lícules. La ràdio folla va ser el teu primer treball en cinema.

—Sí, el Francesc Bellmunt, que sempre ha treballat una mica amb el seu equip de gent habitual i que, tret del Juanjo Puigcorbè, no havia agafat actors de teatre, va trobar-se de cop i volta amb un personatge bastant important i que s'havia d'aprendre un paper llarg. Llavors li feia falta un actor de teatre i jo vaig ser el segon o el tercer amb què va parlar. Ens vam posar d'acord, el guió em feia una mica de por, perquè era un personatge molt *desmadrat*, però m'agrada el risc i vaig acceptar.

—¿Va resultar difícil haver de fer la mona pels terrats?

—Si hagués estat la primera escena del rodatge, doncs hauria dit: «Jo me'n vaig, perquè això és una xorrada». Però, com que era cap al final, havia entrat molt en el personatge i ja estava disposat a fer el que fos. Com si hagués estat pujar dalt de Colom i fer l'amor allà.

—Després de *La ràdio folla* ¿quin va ser el teu següent treball?

—Després de *La ràdio...* va haver-hi un moment de crisi, perquè jo ha-

via estat dotze anys en un grup de teatre independent i, en plejar, la perspectiva de l'actor que l'han de trucar a casa per treballar, em feia terror. Jo tenia molt clar que, si en un cert temps la cosa no funcionava, ho deixaria.

A mi, m'agraden moltes coses, he estudiat història fins a quart, m'agradaria anar a fer la volta al món en un vaixell de vela, o viure un any a Austràlia... Però em va sortir la sèrie de «Cent anys de teatre català», per a TV3. Va ser una feina molt interessant, per la pràctica davant la càmera i perquè vaig fer set personatges diferents. I gràcies als vídeos de la sèrie, alguns directors, per exemple el Francesco Rossi, em van agafar.

Vaig fer un intent de teatre a Madrid amb una obra d'Antonio Gala i va ser un fracàs, vaig plejar abans de l'estrena. I justament llavors em va trucar el Bellmunt per fer *La ràdio fol·la*. Després hi va haver el moment de crisi, perquè del setembre al febrer no se'm presentà res. Tenia confiança en la pel·lícula i sabia que possiblement un cert temps després sortirien coses. I va ser abans. Em van trucar de Portugal, un director que es diu José Fonseca e Costa, per fer un paper a *La balada de la playa de los perros*. Dos mesos a rodar a Lisboa amb l'Assumpta Serna i el Patrick Bauchau.

—¿Com està la qüestió del cinema a Portugal?

—Estan fatal. Si nosaltres estem malament, a Portugal estan a dos-cents sota zero, i ho sé per converses amb el director o amb els tècnics. A nivell de producció, no hi ha cap infraestructura de cap mena. En canvi, l'estrena de la pel·lícula, a Lisboa, era com una fes-

ta nacional. Hi havia el president de la república, el govern, la intel·lectualitat. Això demostra que es fa una pel·lícula important a Portugal cada cinc anys. No hi ha competència al mercat ni res d'això.

—*Mentre rodaves a Portugal et van oferir de treballar a la versió en cine de Crònica d'una mort anunciada de Garcia Márquez. ¿Com va ser que s'interessés per tu el Francesco Rossi?*

—Perquè casualment un dia va veure una foto meua i va trobar que jo m'assemblava al Gian Maria Volonté. Com que ell era un dels protagonistes però feia falta el mateix personatge jove, va pensar en mi. Ha estat un treball sensacional, no només pel paper, que és el company del Santiago Nasar, el protagonista, sinó perquè a la versió castellana, que per ells serà l'original, he doblat el Gian Maria Volonté.

—*El Santiago Nasar l'interpreta Anthony Delon, el fill de l'Alain. ¿Què tal la feina amb ell?*

—Bé, és un actor que està començant ara, no té massa experiència i evidentment està verd. Però el Francesco Rossi tenia molt clara la figura que volia del personatge i l'Anthony Delon la donava molt bé, així com de procedència àrab.

—¿Però té més fusta d'actor o de «guaperas»?

—Em penso que es troba en el món del cinema més per circumstàncies que per vocació, però això és un judici molt subjectiu. A més, està ficat en negocis que l'ocupen molt de temps. Jo seria incapaç de dedicar-me a dues coses, però això és una cosa meua.

—¿I el Gian Maria Volonté?

—És una altra cosa. Un senyor fantàstic. A més, va ser curiós perquè ens

vam conèixer sopant en un restaurant, en taules diferents i no ens havien presentat; va ser casualitat. Però sabem que fèiem el mateix personatge i hi havia aquelles mirades còmplices entre cullerada i cullerada. I, després de sopar, ens vam presentar, vam dir hola, jo sóc tu, tu ets jo, i vam trobar que ens assemblàvem molt.

—*Després de la Crònica... ve la Laura, l'adaptació de la novel·la Laura a la ciutat dels Sants, dirigida pel Gonzalo Herralde.*

—Vaig llegir-me el guió assegut sota una palmera amb les onades del Carib i veient els taurons com es banyaven. I clar, tornar d'una producció com la *Crònica*, que és un gran muntatge, per fer *Laura*, va ser tornar a aterrar a casa. Jo ja anava preparat i em vaig agafar el rodatge a Colòmbia més com un regal, però sabia que no podia ser tota la vida.

—*El teu personatge a Laura és el de l'advocat.*

—Sí, però al guió s'ha adaptat una mica per mirar d'actualitzar el melodrama. S'ha convertit en el germà del marit de la Laura, germà bastard, i les mirades i trobades furtives de la novel·la amb ella s'han convertit a ser amants de veritat i fer l'amor.

—¿L'Angela Molina sedueix tant fora de la pantalla com a dins?

—No, no... Fora de la pantalla sedueix perquè és una persona molt sensible, però, quan no té un focus al davant, diries: aquesta pot ser actriu o pot ser una altra cosa. Quan té la càmera davant, fa un canvi radical, es transforma.

—¿Com li va resultar l'embaràs, durant el rodatge?

—Home, vam intentar fer entre tots

Els llibres de l'Escorpí. Poesia

Marià Manent
La collita en la boira

L'Escorpí/Poesia, 105. 56 pàgs.

Un llibre cabdal de la poesia catalana contemporània, finalment recuperat per al lector d'avui com a obra autònoma.

Isidre Martínez i Marzo
Inici de les hores

L'Escorpí/Poesia, 106. 64 pàgs.

Un jove i jove poeta valencià que representa ja una veu pròpia i segura dins les noves promocions. (Premi Salvador Espriu 1986).

De venda a totes les llibreries

edicions 62

25 ANIVERSARI
DEDICIONS 62
1962-1987

DOMÈNEC UMBERT

«Encara que sé que no hi arribaré mai, la meua meta és arribar a ser un gran actor».

el que podíem, perquè s'havia d'amagar, no anava amb el guió. L'Herralde ja va intentar que les escenes on anava una mica nua es fessin al començament. Però, per exemple, a l'escena d'amor vam fer un trio. Era la meua primera escena d'amor i no va ser només amb ella sinó també amb el seu nan.

—*¿És agradable rodar una escena d'amor amb l'Angela Molina?*

—Fantàstic... I més quan un actor no té experiència en aquest sentit, està nerviós. Trobar-te allà, intentant fer creure que estàs apassionadament i tens la càmera, el director i tot l'equip, és una mica incòmode. Jo sempre ho havia fet a soles amb l'altra, sense ningú que molestés. Si no arriba a ser per ella, que ens vam entendre molt bé, hauria estat una mica difícil.

—*¿Qui és més apassionada, l'Angela Molina o l'Assumpta Serna?*

—L'Angela Molina, per a mi, és sensibilitat pura. Té un magnetisme que fa que la gent s'enamori d'ella en pantalla. L'Assumpta Serna, en canvi, jo diria que és racionalitat pura, i això no vol dir que no sigui sensible, jo també em defineixo més com un actor racional. L'Assumpta és una gran treballadora del paper, i ho té tot perfectament planejat. A mi m'entusiasma aquella fredor que té i penso que pot arribar a ocupar el lloc que va deixar Grace Kelly

—*Hi ha qui creu que t'estàs convertint en un actor especialitzat en papers de seductor, i a nivell internacional.*

—Veig molt malament aquesta etiqueta, perquè sempre he lluitat per reivindicar la qüestió d'actor més que la d'un físic. I si algú diu que el paper d'Amadeu Riera de *La ràdio folla* és el d'un seductor, jo em penjo. Preci-

sament, estic content perquè els quatre papers que he fet en cine no són iguals. El de *Laura* és potser l'únic que va per aquí.

—*¿I la qüestió de tenir «fans»?*

—En aquest país encara no sé què és això. A Colòmbia sí que era realment increïble. Quan rodàvem una escena hi havia centenars o milers de persones mirant i hi havia crits. Però, de moment, aquí m'han demanat algun autògraf... Si es produeix aquest fenomen, intentaré que no em privi de portar la meua carrera amb la professionalitat i la disciplina que he dut fins ara.

—*Un dels teus treballs com a actor de teatre va ser L'àliga de dos caps, de Cocteau, amb el Centre Dramàtic de la Generalitat. ¿Què se sent quan has de matar la protagonista en escena i saps que t'has deixat el punyal al camerino?*

—Ah... En aquells moments... jo estava vivint el personatge. Sabia que, per una qüestió tècnica, el punyal havia quedat al camerino i allò s'havia de solucionar com fos. No podia aixecarme i dir: «Senyors, ho sento, però m'he deixat el punyal». Aleshores et passen milions de maneres de matar-la pel cap, possibles i creïbles: des de pistoles que hi havia per allà, escopetes, tiradors, pedrades, llibre de l'escriptori que hi havia... però m'hagués pogut carregar la funció i vaig decidir escanyar-la. Hi havia un perill, i és que ella havia de parlar després, però vaja... Me'n vaig anar lentament al seu darrere i li vaig dir que m'havia deixat el punyal i que ho sentia molt, però que aquell dia l'havia d'escanyar. I ella, una vegada escanyada, va dir la seva frase final i va caure.

—*¿Cinema o teatre?*

—El teatre m'agrada molt, i sé que en tornaré a fer. Però ara m'està agradant molt el cine, m'està apassionant i vull dedicar-m'hi. Estic trobant aquesta relació còmplice entre l'actor i la càmera. I m'agrada molt el treball en equip.

—*Ara estàs treballant en l'adaptació d'El túnel, d'Ernesto Sábato, que dirigeix Antonio Drove i aviat tens el rodatge de Barcelona Connection amb Miquel Iglesias. De feina, no te'n falta. ¿Tens una meta?*

—Com a actor, arribar a ser un gran actor, i sé que no hi arribaré mai. Però aquesta lluita per la perfecció que no pots arribar mai a aconseguir és el que et fa arribar als noranta anys. I, si tinc la llibertat d'escollir tota la vida, no només els papers, sinó allò que he de fer, aquesta és la meua meta. □